

satsprogrammerne og efter de kommunale handleplaner efter miljømålsloven for at beskytte eller forbedre en vandforekomsts tilstand, er også denne indsats en integreret del af vandforekomstens tilstand. Et eksempel på en sådan indsats kunne være etablering af vådområder, hvor engene spiller en rolle for vandløbets kvalitet. Det er således en del af indsatsprogrammet og den kommunale handleplan, at vådområderne skal have en vis udstrækning og karakter. Sker der en skade på vådområderne, som reducerer deres evne til at beskytte og fremme f.eks. vandløbets økologiske potentiale, indebærer denne skade (indirekte) en skade på vandløbet.

En miljøskade på vandmiljøet indebærer en betydelig negativ påvirkning af vandforekomstens eller vandforekomsternes tilstand. Begrebet en betydelig negativ påvirkning skal fortolkes i overensstemmelse med de tilsvarende karakteriseringer af påvirkninger af vandforekomster i vandrammedirektivet.

En miljøskade på vandmiljøet kan være konsekvens af en negativ påvirkning af vandforekomsten som sådan, men kan også være en konsekvens af negative påvirkninger af andre naturressourcer, omfattet af denne lov, dvs. jorden eller de beskyttede arter og internationale naturbeskyttelsesområder, jf. forslaget § 10 om begrebet skade. Således kan f.eks. en jordforurening indebære en miljøskade eller en overhængende fare for miljøskade på vand, som følge af ud- eller nedsvivning fra jorden til vandet.

Særligt om skade på overfladevand og kystvande

God overfladevandstilstand for overfladevand er den tilstand, et overfladevandområde har nået, når både dets økologiske tilstand og dets kemiske tilstand som minimum er god.

En tilstandsvurdering omfatter derfor både en vurdering af den kemiske tilstand og den økologiske tilstand.

Den kemiske tilstand er enten god eller ikke-god og afhænger af forekomsten af nogle bestemte, prioriterede forurenede stoffer (prioriterede betyder i den sammenhæng særligt uønskede). Ved vurdering af, om der er indtrådt en miljøskade på havet i området mellem 1 og 12 sømil fra kysten (basislinjen), er det alene den kemiske tilstand, der er relevant.

Den økologiske tilstand er et mål for lokaliteten som levested for planter og dyr og sammenfatter de biologiske, fysiske og kemiske forhold på stedet, herunder sammensætningen af plante- og dyreliv og forekomsten af forurenende stoffer. Vurderingen af den økologiske tilstand sker oftest ved biologiske bedømmelsesmetoder.

God kemisk tilstand for overfladevand er den kemiske status, der er nået i et overfladevandområde, hvori koncentrationerne af forurenende stoffer (som defineret i vandrammedirektivet) ikke overstiger de miljøkvalitetskrav, der er fastsat på fællesskabsplan. Der opereres alene med, om god kemisk tilstand er opfyldt eller ej.

God økologisk tilstand er den tilstand, hvor værdierne for de biologiske kvalitetselementer for den pågældende type overfladevandsområde udviser niveauer, der er svagt ændret som følge af menneskelig aktivitet, men kun afviger lidt fra, hvad der normalt gælder for denne type overfladevand under uberørte forhold.

Koncentrationen af forurenende stoffer indgår i definitionen af høj/god/moderat økologisk tilstand af overfladevande og maksimalt/godt/moderat potentiale for stærkt modificerede eller kunstige vandområder: Høj tilstand/højt potentiale forudsætter en koncentration af forurenende stoffer tæt på nul eller svarende til uberørte forhold. God tilstand/godt potentiale forudsætter, at koncentrationen af forurenende stoffer ikke overstiger miljøkvalitetskrav fastsat i overensstemmelse med direktivet. Moderat tilstand/moderat potentiale forudsætter forhold svarende til, at krav til biologiske kvalitetselementer er opfyldt.

Ringe og dårlig tilstand af overfladevande findes i vandområder, der viser henholdsvis større og alvorlige ændringer i værdierne for de biologiske kvalitetselementer, og hvori store dele af de relevante biologiske samfund, der normalt karakteriserer den pågældende type overfladevand under uberørte forhold, ikke forekommer.

Som udgangspunkt må det forhold, at en negativ påvirkning af overfladevand med forurenende stoffer indebærer, at overfladevandets økologiske tilstand rykker en klasse nedad, være udtryk for, at der er sket en betydelig negativ påvirkning og dermed en miljøskade. Det må det, idet en nedgang i tilstanden med en klasse vil indebære, at kravene i *vandrammedirektivet* ikke er opfyldt, også selvom god økologisk tilstand eventuelt er opfyldt – det vil sige et ryk fra høj til god økologisk tilstand. Rykker overfladevandets tilstand flere klasser ned, må der også i udgangspunktet være tale om en miljøskade.

Det må ligeledes i udgangspunktet indebære en miljøskade, hvis påvirkningen resulterer i, at »god kemisk tilstand« ikke længere er opfyldt.

Har vandområdet god økologisk tilstand eller potentiale både før og efter påvirkningen, vil der som hovedregel ikke være tale om en betydelig negativ på-